

ZA SVOBODU

(FOR FREEDOM)

Published by the
Czech National Group
in Sydney.
Editor V. Cvrk.

15.1.1953.

9, Argyle Place,
Sydney.

Vydává
Česká Národní Skupina
v Sydney.
Redaktor V. Cvrk.

XX

DEVÁTÉ VÝROČÍ

V prosinci bylo tomu devět let co jsme se sešli v Londýně, Courtfield Gardens č.40, kde v jedné místnosti byl náš ústřední sekretariát, redakce a administrace, jakož i byt Karla Lochera, který nám vařil zdravotní polévky, často horší než německé nálety, jichž Londýn, zmučený válkou měl tehdy již tisíc za sebou. Nebylo z čeho vařit. Byl ponurý prosincový den, neveselé Vánoce.

Viděli jsme bližící se katastrofu a považovali za nutné říci světu pravdu, ačkoliv jsme věděli, že jsme sami proti všem. Byl jsem tehdy tajemníkem České Národní Jednoty a řekl jsem svým kolegům: "Mládenci, dříve než podepíšeme prohlášení, které jsme připravili, musíme si uvědomit, že se po jeho uveřejnění můžeme všichni opět octnout v kriminále. Já s Locherem tam budeme již po druhé a Vám generále tentokrát možná nepomůže ani Váš vysoký anglický řád. Musí nám být jasno, že americký State Department je pod vlivem bolševických agentů, že nenajdeme oporu ani v britské Foreign Office, ani nikde jinde. Jsme sami proti všem a kromě pravdy nemáme nic a nikoho."

Prchala odpověděl, že poctivý člověk za těchto okolností patří do kriminálu bez ohledu na řády a Locher dodal, že tam půjde jako čmů. Tak jsme podepsali naše prohlášení, které jsme zaslali jako Otevřený List České Národní Jednoty v Londýně, 40, Courtfield Gardens, S.W.5 panu Anthony Edenovi, státnímu tajemníku zahraničních věcí, Downing Street, London, S.W.1.

V tomto Otevřeném Listu jsme prohlásili jménem České Národní Jednoty a jmény svými, že souhlasíme s každým opatřením, které zbaví Evropu stálého nebezpečí německé útočnosti a zajistí mír a svobodu;

že zdůrazňujeme nezbytnost nové organizace Evropy, zvláště pak Střední Evropy, jejíž národy nutno přimět k nejužší spolupráci;

že přátelská smlouva o vzájemné pomoci a poválečné spolupráci mezi SSSR a Československou republikou, uzavřená v Moskvě Předsednictvem Nejvyšší Rady SSSR a tak zvaným československým presidentem je právně neplatná a v žádném případě nezavazuje český národ.

V důvodové zprávě jsme uvedli, že páni Beneš a Fierlinger se dopustili mezinárodního podvodu, neboť jeden z nich se vydával neprávem za presidenta a druhý za vyslanec Československé republiky, kterými podle paragrafu 38. Československé ústavy nemohli být. Dr. Locher dokázal právním rozborem, že pan Edward Beneš v oné době nebyl nikým jiným než mezinárodním podvodníkem, který se neprávem vydával za československého presidenta. Náš Otevřený List byl studován britskými právníky. Tito dali Karlu Locherovi plně za pravdu, právě tak jako v říjnu 1943 britský soudce Mr. Croom Johnson, který během sporu Prchala - Beneš v Londýně zdůraznil, že Edward Beneš titulu presidenta Československé republiky používal neprávem. Podle práva měl Beneš být pohnán v Anglii před soud a uvězněn pro podvod. Avšak právo bylo z politických důvodů tehdy potlačeno i ve Velké Británii.

V politické zprávě našeho Otevřeného Listu, jejímž autorem jsem byl já, jsme uvedli, že Benešova smlouva s SSSR byla nejhrubším porušením demokratických zásad, poněvadž samozvanec se pomocí jí pokoušel zavázat národy v Československu, které byly v oné době v zajetí německých nacistů a nemohly se vyslovit o tom, zda chtějí po válce vzájemnou pomoc a spolupráci s ruskými bolševiky.

/Pokračování na str.2./

Viděli jsme, že zkorumpovaná a mravně zbahnělá Benešova klika v Londýně se dala cele do služeb ruských bolševiků v domnění, že v těchto službách začlení své osobní posice a ukojí zběsilou touhu po pomstě pro ti všem, kteří se odvážili mít charakter a být poctiví. Viděli jsme, že Benešova klika prodala český národ ruským bolševikům, ale současně nám bylo jasno, že bolševici zakroutí Benešovi krkem v tom okamžiku, jakmile ho nebudou potřebovat. Viděli jsme únor 1948 již v prosinci 1943.

Mnoho českých lidí v emigraci bylo tehdy zděšeno Benešovým činem a v soukromých hovorech s námi odsuzovali Beneše nejostřejšími slovy. Když jsme jim však předložili koncept našeho Otevřeného Listu k podpisu, utekli od nás, jakobychom byli stíženi morem. Pamatuji se živě na jednoho z těchto hrdinů, který dnes v Londýně má opět mnoho odvahy a kritikuje každého, časem i nás. Potkali jsme se náhodou na Oxford Street, on mne zastavil a tázal se: "Co tomu říkáte, pane kolego?" ..... "Hm", usmál jsem se. "Beneš se snaží zahrát Kerenského po dvaceti pěti letech. Kerenský, po zdařilé spolupráci s ruskými bolševiky, utekl přestrojený za ženu. Jak uteče Beneš neví, ale český národ neutřeče". "Co dělat, co dělat?", tázal se náš hrdina zoufale. "Když by se tomu většina české emigrace vzepřela, Benešova posice se stane neudržitelnou. My už děláme akci, Otevřený List britské vládě. Podepíšete jej?" Náš hrdina zesinal jakoby dostal náhlý záchvat žluté zimnice a rozpačitě koktal: "Jo, pane kolego, kdybych byl ve vaší situaci, tak hned. Vy jste tu sám, ale já zde mám ženu a dvě děti, to víte to je odpovědnost, nu nazdar pane kolego, nazdar, já už musím jít."

Těžko si představit žalostnější obraz mravní bídy a zbabělosti. Já musel nechat ženu a děti v nacistických drápech stejně jako přítel Locher. Náš druhodbojářský hrdina se nemohl postavit za národ, protože měl ženu a děti v Londýně a dostával od Beneše slušný plat za to, že nic nedělal jako všichni odbojáři. Tento plat ho hnal rovnou do Benešova ministerstva zahraničí, kde pohotově oznámil Nigri-novi obsah rozmluvy se mnou, poněvadž jsme se potkali na ulici a někdo ho mohl se mnou vidět.

Taková svoloč byli ti, kdož z londýnského rozhlasu během druhé světové války hnali naše lidi doma na smrt. Poněvadž svoloč je svoloč, Benešova klika v Londýně mlčela zarytě o našem Otevřeném Listu, ale soukromně rozšiřovala o nás pomluvu, že jsme Hitlerovi agenti. Jejich jedovaté sliny se nás ovšem nedotkly právě tak, jako se nás nedotýkají dnes, neboť svoloč nikdy nemůže pošpinit poctivé lidi.

Pan Juraj Slávik, dnes čelný radovec ve Washingtoně, tehdy Benešův ministr vnitra v Londýně, nás udal falešně britskému tajemníku vnitra panu Morrisonovi, že jsme v ilegálních stycích s nepřitelem a žádal o naše uvěznění. Pan Morrison mu odpověděl dopisem, že nás okamžitě uvězní, jakmile mu pan Slávik podá důkazy.

Pan Juraj Slávik sháněl důkazy již dlouho před tím, než podal žádost o naše zatčení, pokud se týkalo mne a Lochera znovu-zatčení. Založil za tím účelem hlučnou opozici proti Benešovi, kterou vedl jistý pan Kocman. Tento pán se nepřetržitě snažil dostat se s námi do styku a my jsme se mu nepřetržitě vyhýbali. Měli jsme již školu z Paříže, kde pan Osuský vedl opozici proti Benešovi v dohodě s Benešem.

Jednoho sychravého večera mne pan Kocman vyhledal a oznámil, že dostal místo u gen. de Gaulla a že jede v jeho službách do Ameriky. Je prý šťasten, že se té lumpárny v Anglii zbavil. Ukázal mi všechny papíry, povolení k cestě do Ameriky a ochotně se nabídl, že kdybych potřeboval vzít nějaký dopis do Ameriky, že ho vezme s sebou a spolehlivě doručí. Je prý v diplomatických službách a nepodléhá prohlídce. Bylo totiž zakázáno posílati dopisy jinak než poštou, která je censurovala. Řekl jsem mu: "Potřeboval bych nutně doručit dopis jednomu Mažaru ve Washingtoně, ale musel byste mu jej doručit osobně."

Pan Kocman přísahal, že doručí. Smluvili jsme si schůzku na druhý den před Hyde Park Hotelem. Napsal jsem téhož večera dopis adresovaný na Bela Itojok, což psáno pozpátku znamenalo kojoti, 54, Gomeril St., Washington, D.C. 54 bylo za Rakouska číslo malé loterie pro Linec a Gomeril St. znamená ulice bláznů. V listě jsem pak napsal: "Gangsteři! Vín, že tady žijete ze lži a provokace. Doručitel tohoto listu se namáhal jak mohl, aby si zasloužil vaše peníze. Lhal zrovna tak, jako vy lžete Angličanům, když si vymýšlíte zprávy z Československa. Jenomže přišel na nepravého. S projevem nejhlubšího opovržení Vladimír Ležák Borin".

Dopis psaný anglicky jsem zalepil, kopii s průvodním dopisem poslal ráno doporučeně Herbertu Morrisonovi, britskému tajemníku vnitra a v jednu hodinu šel na schůzku s panem Kocmanem. Byla surová zima, jaká jen v Anglii v tuto dobu bývá. Pan Kocman již promenoval před Hyde Park hotelem. Já vešel do protějšího Lyon's Corner Housu a pozíroval ho z okna. Za půl hodiny jsem usoudil, že již pořádně vy-chladl, onlouvaje se za zpoždění. Pan Kocman mne ujišťoval, že také přišel pozdě a pozval mne na oběd. Platil oběd i nápoje, ujistil mne, že pro nás bude v Americe pracovat, já mu předal dopis Itojokovi a oba jsme měli radost. Při rozchodu jsem si od něho vypůjčil pět funtů, abych také měl peníze od Beneše za všechnu tu námahu.

Pana Kocmana jsme již nikdy více neviděli ani o něm neslyšeli. Ztratil kvůli mně chleba, což mi bylo velmi líto. A pan Morrison čeká na důkazy od Slávika dodnes, již plných devět let.

Tato společnost, která před devíti lety prodala český národ ruským bolševikům, sedí dnes ve Washingtoně, pumpuje peníze od amerických židů, vydává se za proti-bolševické bojovníky a o mně soukromě prohlašuje, že jsem komunista.

Divil bych se, kdyby tak nečinili.

V.L.B.

PACIFIC IS TERRIFIC

Dostal se mi do ruky plátek nazvaný Pacific. "Pacific is terrific" mi proběhlo hlavou. Toto heslo je jistě známé všem posluchačům radia. Pacific, o kterém však nyní mluvím, nemá nic společného s garáží Pacific, která razí ono heslo. Pacific je, jak hlásá záhloví, nezávislým časopisem Čechoslováků na Novém Zélandě a v Austrálii a je registrován na Novém Zélandě jako časopis. Tož to je jasné. Pacific je časopis a každý kdo by si jej pletl s něčím jiným je na velkém omylu.

Číslo, které mám před sebou, přináší zprávu o obnovení Rady Svobodného Československa. "Pro patnáct tisíc Čechoslováků v Pacificu od našich spolupracovníků, New York, Washington, Toronto, Paříž, Londýn". Zadní Třebáň a přífařené obce by k tomuto hmbuku dodal Hašek. Nuž ale podívejme se blíže na onu zprávu od pěti korespondentů. A ono je skutečně nutno se na ni podívat blíže. Časopis zřejmě tiskne nějaký domorodec, který umí český asi jako já maorsky a tiskařský šotek má v Pacificu domovské právo.

Cituji ze zprávy:

Svým projevem i dokonalým řízením potvrdil Dr. Osusky svoji velkou zenu schuze a slavnostní večere statnickost a není pochyby, že vedení našich věci je v rukach nej-povolanejších !

Čtenář si jistě domyslí co básník chtěl říci. Dokonalým řízením večere potvrdil pan Osuský svoji velkou státnickost ! A to ještě reportér neviděl pana Osuského jak řídí oběd. To by teprve viděl státníka. Vůbec myslím, že slavný "československý stát" má úžasné mnoho státníků, vezme-li se řízení hranic jako měřítko. O naši budoucnost nemusí mít nikdo strach. Státník Osuský prohlásil, na schůzi: (Doslovný citát z Pacificu)

Hlasame s Tomášem Jeffersonem, že vladnouchi většina musí byt byt takovou znamena respektovat prava menšiny.

Tento výrok prý vyvolal nejsrdečnější souhlas. Originelním pan Osuský není. Touto průpovídkou se zaklínal Tatiček Osvoboditel i presidenti Budovatel a Sjednotitel a všichni svorně likvidovali každého kdo se domáhal jejího uplatnění.

Členy R.S.Č. za tichomořskou oblast jsou prý pánové: Jindrich Nermút, H. Raus a členy pléna: Gen. Korběl, Viola, Sumichrast, Ing. Zivcak, Germak, Vana, Ing. Jilek, Vavra, Elias, Novy, Federman, Manyd a Dr. Rozboril. Neviděl jsem ani jednoho z těchto pánu řídit večeri a nemohu se proto vyjádřit o jejich státnickosti. Říci: "Jeden za všechny a všichni za pendrek", jako říkal Hašek, by proto bylo předčasné. Seznam však může být užitečný australským úřadům. Jmenování, jsou-li skutečně členy Rady, jsou náhončiny zkrachovaných československých pro-komunistických politiků, kteří dnes ohlupují svět a snaží se dělat ze sebe anti-komunisty, kterými nikdy nebyli.

Pacificu se počet zástupců za tichomoří nezdá dostatečným. Píše: "Naše oblast je v zastoupení opravdu popelkou" a podotýká: "Bude tomu tak i nadále!" Zde měl jistě být otazník. S vykřičníkem je to úchylnkářství, pane redaktore a na to je velký, střední a malý retribuční dekret presidenta Budovatele! S otazníkem, který tam patřil pak to je ona výhrůžka Radě, kterou jste jistě měl na mysli.

Nevěste však hlavu pane redaktore. Uchopte se pera a v duchu naší slavné benešovské tradice se do Rady přihlašte. Nic více a nic méně není zapotřebí. Tak to přeci udělal známý československý národně socialistický a agrárnícky státník Feierabend, jak píšete ve Vašem časopisu a rovněž pan Vasil Fedinec, který se do Rady přihlásil jako zástupce Rusínu. Tož hlavu vzhůru, brko do ruky a to by v tom byl čert, aby se počet zástupců za tichomořskou oblast nerozmnožil.

G. Marshall.

Dne 5. července 1952 prohlásil pan Petr Zenkl ve Washingtoně toto:

"Únorové události v roce 1948 byly demokratickým stranám poslední příležitostí k svedení rozhodné bitvy o demokracii v Československu."

V rozvláchném projevu dále tvrdil, že oni, Benešovi demokrati, skutečně o tu demokracii bojovali.

Nuže, jak bojovali?

Máme před sebou historické vydání "Svobodného Slova" ze dne 20. února 1948. V záhlaví listu je tato výzva:

"Předsednictvo čs. strany národně socialistické vyzývá všechny své stoupence, aby za všech okolností zachovali klid a důvěřovali plně vedení své strany. Nezúčastňujte se žádných debat a jděte klidně za svou každodenní prací."

Kdo to byl "předsednictvo strany čs. národně socialistické", které v rozhodné bitvě o demokracii vyzvalo své stoupence, aby se ani debat nezúčastňovali proto, aby komunisté mohli v klidu a bez obtíží převzít všechnu moc? To byl právě pan Petr Zenkl, pan Ripka, pan Stránský a společníci z Washingtonské Rady.

Oni odešli z vlády, nařídili svým stoupencům, aby ani nedutali, načež jejich hlava, pan Beneš, jmenoval Gottwaldovu vládu. Tak oni bojovali o demokracii! Oni a nikdo jiný přivedli k moci dnešní režim v Praze. Co udělal pan Zenkl poté? Odejel na venkov na prasečí hody. Mohli ho komunisté zatknout a uvěznit? Ovšemže mohli, vždyť měli všechnu moc včetně policie v rukou již od roku 1945. Mohli zrovna tak zatknout pana Ripku, který se ještě v březnu 1948 potuloval svobodně po Praze, pana Stránského a ostatní výtečníky Washingtonské Rady. Proč je nezatkli? Protože nechtěli. Přáli si, aby pan Zenkl a jeho společníci odešli na západ a sehráli tam roli bolševických agentů.

O tom, kdo má utéci a kdo ne, rozhodovalo Politbyro, které nařídilo, že Beneš, Masaryk a Šrámek zůstanou doma jako rukojmí, zatím co ostatní půjdou na západ hájit politiku Národní Fronty a mástí západní veřejnost tak, jako to dělali ve druhé světové válce. Zvláště důležitý byl pan Ripka, který za války poučoval Čechy rozhlasem o tom, že ruský bolševism je pokračováním křesťanství.

Dne 3. prosince šli na šibenici v Praze soudruzi Slánský, Reicin, Geminder, Freund, Katz, Schlick a Margolius, bývalí nejvyšší funkcionáři komunistické strany. Tito lidé, vesměs židovského původu, byli mimo jiných, nikdy nespáchaných zločinů obviněni též z toho, že pomáhali společnosti z Washingtonské Rady za hranice a podporovali jifiinančně z výtěžku československého zahraničního obchodu. Bolševici ve svých procesech lžou bezměrně, ale vždy pověsí věncem svých lží na hřebík nějaké pravdy. A tento hřebík pražského procesu je mnohem delší než se jeví pod věncem lží.

Československé ministerstvo zahraničního obchodu vedl bratr Ripka a soudruh Loebel, který byl odsouzen v Praze na doživotí. Bolševici ho nepověsili jen proto, poněvadž ho mohou ještě potřebovat. Jak víme, zahraniční obchod bolševického Československa se Západem prosperoval znamenitě a v Australii možno koupit pod cenou i československé kuličky na prádlo.

Zahraněční ministerstvo od roku 1945 vedl soudruh Vlasta Borek s Janem Masarykem, který pro Západ dělal demokratickou zástěru tomuto od počátku bolševickému podniku. Vlasta Borek, bývalý redaktor Rudého Práva, byl ženat s Margoliusovou z Litoměřic. Výsledkem toho bylo, že se jeden Margolius stal sekčním šéfem ministerstva zahraničí v Praze a druhý tajemníkem československého vyslanectví v Londýně. Tento pan tajemník dostával týdně až devět pytlů diplomatické pošty z Prahy. Byla to obsáhlá korespondence obsahující šperky ukradené Sudetským Němcům a českým a slovenským vlastencům, které bolševici a jejich benešovští kolaboranti označili za fašisty.

V Londýně byla korespondence proměněna na valuty a z nich podporovány komunistické strany v British Commonwealth a demokratičtí přátelé na Západě.

Věděl o těchto obchodech Rudolf Slánský, generální tajemník komunistické strany? Ovšemže o nich věděl, stejně tak jako předseda Politbyra, soudruh Gottwald, neboť Vlasta Borek svědomitě hlásil každý pytel. A stejně tak o tom věděl moskevský dozorcí v Praze.

Proč najednou bolševický soud v Praze přiřkl tyto zločiny na krk Slánskému a jeho soudruhům židovského původu? Poněvadž mise benešovských Českoslováků na Západě skončila s fiaskem. V roce 1939 mohl Beneš přesvědčit Roosevelta a jeho okolí, že Stalin chce být demokratem, ale v roce 1949 Západ dostal již svoji lekci a bolševickým pohádkám nevěřil. Zvláště Židé v New Yorku s nimiž Benešovi Čechoslováci byli

a jsou v nejužším spojení, procitli a začínají dokonce nahlížet, že v druhé světové válce se stala chyba. Na to jim Moskva odpověděla popravou československých bolševiků židovského původu. Ukázala jim takto, že se jich nebojí a že může eventuelně využít anti-semitismu. Benešovi Čechoslováci ztratili smysl existence. Celá Benešova ideologie spočívala v dělání mostu mezi ruským bolševismem a Západem. Byl to dobrý obchod pro mnohé Čechoslováky po mnoho let. Dnes však na tom mostě stojí sovětská stráž a pod mostem leží na bříše český národ.

XXXXXXXXXX

PODIVNÁ ČINNOST

V Australii existuje organizace československých uprchlíků, nazývající se Cyrlometodějská Liga.

Podle zprávy časopisu "Pacific" vydávaného na Novém Zélandě, intervenovali před časem zástupci této organizace u australských úřadů ve věci Slováka K. Tapčího, který byl odsouzen australským soudem v Perthu k trestu smrti. Jejich intervence byla bezvýsledná. Rovněž prý marně intervenovali u australského ministerstva spravedlnosti za dva Čechy, odsouzené k trestu smrti za bestialní zavraždění drožkáře v Darwimu.

Dovolujeme si upozornit pány z Cyrlometodějské Ligy, že ve vězení v Sydney si odpykává doživotní trest další výtečník M. Tuma, který utekl oprátce jen proto, že vláda N.S.W. nepopravuje. Byl odsouzen za zavraždění amerického námořníka, který chodil za Tumovo konkubinou. To je přeci případ hodný intervence! Či snad M. Tuma nebyl členem Ligy a nezasluhuje křesťanské pomoci?

Domníváme se, že činnost Cyrlometodějské Ligy zasluhuje pozornosti australských úřadů. Bylo by dobře kdyby zjistily kdo jsou tito českoslovenští uprchlíci míchající se do australské spravedlnosti. Bylo by zajímavé vyšetřit co dělali doma v Československu. Protestovali když Beneš likvidoval stovky českých a slovenských vlastenců, kteří se odvážili odporovat jeho pro-komunistické politice? Protestovali když Benešův ministr spravedlnosti dal popravít slovenského presidenta faráře Dr. Tisu? Protestovali když Benešova vláda vystěhovala brutálním způsobem tři miliony Sudetských Němců, kteří v Českých zemích měli svůj domov 700 let? Či byli Benešovi společníci, kteří spolupracovali s komunisty až do února 1948, kdy přišli o korytka?

Na Západě je mnoho československých politiků, kteří se stali anti-komunisty až přešli čs. hranice. Vyhýbají se poctivé práci a parazitují na západní společnosti, vydávající se za katolíky, evangelíky, konservativce či socialisty, podle toho co v daném okamžiku více vynáší.

XXXXXXXXXX

Bojí se být Čechy! Strach "Čechoslováků" ze všeho českého je fantastický. V Londýně existuje Syndikát českých novinářů. Měsíčník "Nový Život" otiskl v čísle 8-9 články dvou funkcionářů tohoto syndikátu. Jeden podepsali Josef Kosina, člen Syndikátu čes. novinářů, Londýn, v druhém řekli, že článek je z přednášky Dr. Přem. M. Papírnicka, předsedy Syndikátu čes. novinářů. Čs. říci nemohli a "českých" se báli a proto ono čes., které může znamenati českých i československých. Či jim pro tituly autorů na vypsání slova českých již nezbylo místa?

V Sydney inseruje jeden restaurátor "československá" jídla. Pravděpodobně s českou a slovenskou příchutí podle receptu B.B.C.

Je už nejvyšší čas, aby některý československý fenomén předělal slova "Země česká" v hymně "Kde domov můj" na "Země československá".

XXXXXXXXXX

Žádné sympatie pro Radu. Podle časopisu "Katolík", který vychází v Americe, vyzvala prý Rada svobodného Československa bývalého vyslance v Turecku hraběte Jindřicha Kolovrata-Krakovského, aby vstoupil do Rady a složil slib věrnosti. Katolík oznamuje, že hrabě Kolovrat-Krakovský toto vyzvání odmítl s poznámkou, že nehodlá si sednout k jednomu stolu s lidmi, kteří uznávají odsun Sudetských Němců jako právoplatný a tím celý problém za vyřízený. Rada prý nehledá spolupracovníky, nýbrž jen figury, ke kterýmžto činnostem se on nepropůjčí.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ČESKÉ LISTY/ Oznamujeme čtenářům listu ČESKÝ BOJ jakož i všem přátelům a stoupencům českého národního hnutí Za Svobodu vydávání cyklostilovaného listu ČESKÉ LISTY. Předplatné na rok 10 angl. shill.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

A NEWCOMER IN AUSTRALIA.

V.L. Borin.

A man who has travelled the whole of his life can see very much in a short time.

Australia is still the young country of a new nation at the beginning of its development and consequently still a free country, perhaps the last free country in the present world. It is a country which has no past, but future, while European countries have only their past in which they are living and dying.

It would be entirely wrong to judge Australia by the Australia House in London. This House is merely a silly copy of dusty and dreadful English Whitehall and has nothing in common with Australia except the name.

People in Europe sometimes have funny ideas about Australia. These ideas originated thanks to those British born migrants who, firmly believing themselves to be superior to uncivilised Australians, came here in order to lead these Australians in some way. Realizing, when here, that Australians do not need their leadership in any way, they returned home very disappointed and related dreadful stories to anyone willing to listen.

If someone, judging by these stories, imagines that Australia is a country of wooden huts on the roofs of which kangaroos are jumping while the Australian native cooks his meal in a pot in front of his hut, coming here, he will be very surprised.

There is very little to surprise a man who has travelled as much as I, but when I walked through the streets of Perth, Adelaide, Melbourne and Sydney, I was really surprised. The streets of cities are the face of the country. There is no Gothic, no Baroque in Australian streets for Australia was born later. There are only modern buildings but not such monstrous boxes constructed only from a utilitarian point of view as it is in the U.S.A. or Europe, but buildings whose architects had a sense of proportions and beauty.

Two countries tried to develop modern architecture: Australia and Soviet Russia. While Soviet Russia failed entirely and their Hotel Moskva is a monument of distaste, lack of craftsmanship and civilisation, Australia succeeded, and the building of the Manchester Company in Melbourne is one of many which prove this success. I heard that many modern buildings in Australia were constructed by German architects, most probably by those from "Bauhaus" who were unable to develop their ideas in their home country.

Europe is a Continent of the past; now existing under the dictatorship of bureaucracy which has reached the most monstrous stage in Soviet Russia where the whole population is merely the object of state bureaucracy. In the so called democratic countries of Europe, the dictatorship of bureaucracy is not so barbarous as in Russia but is still very tough. The life of the "free" Englishman for instance, is directed today by 27.000 state regulations, the execution of which is carried out by about 3 million public officials.

I have travelled all my life and struggled against bureaucrats in various countries. After sad experience with the Australia House in London, I did not expect anything else here. Again I was surprised beyond any expectation. Not having been blessed with British birth, I was informed that within a week of landing in Australia, I must report to the Immigration Officer in Hobart. However, I visited various friends in Australia and before I managed to report to the Immigration Office in Hobart three weeks had passed since my arrival in this country.

Coming from England I was prepared for a tough struggle with a very self important and extremely serious looking official who would interrogate me as to why I had not reported myself within the prescribed time, where I was, whom I had visited and why, etc., etc. To my greatest surprise, the official in Hobart took my passport from which it was obvious that I had arrived in Australia three weeks previously, looked at it, made no serious face at all, and, handing me back my passport said "All right".

I could not believe my eyes and ears and asked him: "You will not keep this passport?". "I do not need it", was the answer. It was only too obvious that he did not need my passport. Coming from England, however, I was not accustomed to anything that is obvious. I then asked him for my Police Registration Book. "Do not worry", he said, "I will post it to you".

Now this was absolutely beyond me. Being a foreigner for practically the whole of my life, I have learnt that without a Police Registration Book in my pocket I could be arrested anywhere at any time. Your existence in Europe depends on your Police Registration Book and here in Tasmania an official said "Do not worry, I will post it to you". And he did, four weeks later.

In the meantime, I started to manage a business, without, mind you, my Police

Registration Book. Again a surprise, all that was necessary to manage a business was to make a declaration to the Income Tax Office. That was all. No application, no piles of wasted paper, no waiting for anything. If you wish to start business here, start it, it is nobody else's business but your own. This is beyond anyone who lived in Europe, for the freedom of people in Europe has been gradually liquidated during the last fifty years.

A free country with a very high standard of living. Those British born people who believe themselves to be chosen to educate Australians in civilization could learn here what civilization is. I know of English hospitals still managed according to some King's Regulations made at the time when the doctor was also the barber. In these hospitals, patients are the victims of the matron whose principal worry is to have tidy wards and who mercilessly wakes all patients at 5 a.m. because according to regulations the tidying of wards starts at this time. Also food in English hospitals is scarce and almost uneatable.

The Royal Hobart Hospital in the most remote part of the world is the place where the English could learn how to take care of patients and how to manage hospitals. It is spotlessly clean without patients being tortured from 5 a.m. with cleaning regulations. Patients receive rich and plentiful food, exemplary medical care and the greatest attention is given to the freedom of the patients. If he is not in a ward for lung diseases, he can smoke in the ward, he can simply do what he likes. He has no feeling of coercion whatsoever. If you come across some social stupidity here, it was certainly brought from Europe.

When I went to the Imperial Hotel in Hobart for lunch it was a day of tropical heat and, considering it imbecilic to wear a coat in such heat, I was dressed just in trousers and a shirt. However, I was stopped by a notice on the door of the dining room according to which no gentleman without coat and tie is permitted to enter the dining room. I asked the Headwaiter: "What is this nonsense here?". He, realizing that I am a foreigner said very self consciously: "It is a Tasmanian habit to dine properly dressed, Sir".

At this moment I remembered an episode in Dublin. There I went into a saloon bar and ordered a pint of stout. The waiter told me that no pints were served in the saloon bar and to my question: "Why such a ridiculous rule?", he said in the same tone as the headwaiter at the Imperial Hotel: "It is not an Irish habit to drink pints of beer in the saloon bar, sir." He said it loudly and I told him, even more loudly so that everyone could hear: "That is what you think, but it has nothing in common with the spirit of Ireland. No pints in the saloon bar is only a stupid Irish imitation of English middle class snobbery. There is nothing to be proud of in doing this and please bring me a pint of stout".

To the headwaiter in Hobart I said: "It is not a Tasmanian habit, sir, but a stupid imitation of English middle class snobbery by people who, having nothing in their heads, put all the weight of human dignity in their coats. In the English climate a coat is proper dress, but in this heat, proper dress is just trousers and shirt and you will never succeed in the attempt to adjust the Tasmanian climate to English coats."

However, apart from middle class snobbery, which some people are trying to transplant from England to Australia, this country is the best in the world so far as I know, and could be compared with only Switzerland in Europe, for Switzerland is the only country there in which people have preserved freedom and dignity without being snobs.

My Czech friend in Sydney told me: "Should our home country be liberated tomorrow, I would not return home because I have already become accustomed to freedom, I have become an Australian."

I would like to say to Australians: "You may learn a lot from English and European history, but do not imitate anything, for you are a young nation and a young nation like a young man must tread its own path, for theirs is the future, while the old belongs to the past."

XXXXXXXXXXXX

*****
 PROSÍME ČTENÁŘE, aby zasílali objednávky, příspěvky a dary na tiskový fond na tyto adresy:

v New South Wales - L. Čenský, 58, Dowling Street, Sydney-Redfern,
 ve Victorii - M. Šubrt, 34, Sanderson St., West Yarraville,

Melbourne,
 v záp. Australii - J. Štoural, 67 Coombe St., Collie, W. Australia.

*****

